

Sygn. akt V KK 161/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 18 grudnia 2019 r.,
sprawy **A. S. i R. Z.**
skazanych z art. 279 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 września 2018 r., sygn. akt V Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 4 października 2016r., sygn. akt X K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne,**
- 2. obciążyć skazanych kosztami postępowania kasacyjnego, w tym wydatkami za to postępowanie w częściach równych.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 04 października 2016r. w sprawie o sygn.akt X K (...) uznał oskarżonego A. K. S. za winnego tego, że:

- w okresie 17 - 18 marca 2013 roku na terenie Niemiec w miejscowości Sali z terenu parkingu firmy A. mieszczącej się przy ulicy D., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, po uprzednim podważeniu skrzynki nocnego przyjmowania zgłoszeń przez klientów salonu samochodowego i tzw. „wyłowieniu” kluczyków samochodowych i późniejszym otwarciu uprzednio nielegalnie uzyskanym i dopasowanym pilotem drzwi pojazdu

marki A. koloru czarnego o numerze rejestracyjnym (...) nr VIN (...), włamał się do jego wnętrza, a następnie po uruchomieniu silnika dokonał zaboru tego pojazdu w celu przywłaszczenia, przy czym wartość utraconego mienia wyniosła 50.0 Euro, co stanowi równowartość 207.525 złotych, czym działał na szkodę B. i firmy ubezpieczeniowej R. z siedzibą w W., tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k.,

- w okresie 17-18 marca 2013 roku na terenie Niemiec w miejscowości A. , ul. B. z terenu firmy „M.”, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nie ustalonymi osobami, po uprzednim nielegalnym uzyskaniu - tzw. „wyłowieniu” oryginalnego kluczyka do w/w pojazdu ze skrzynki klientów w/w firmy i po otwarciu dopasowanym pilotem drzwi pojazdu marki M. koloru czarnego, rok produkcji pojazdu 2009, o numerze (...) nr VIN (...), włamał się do jego wnętrza, a następnie po uruchomieniu silnika dokonał zaboru tego pojazdu w celu przywłaszczenia, przy czym wartość utraconego mienia wyniosła co najmniej 23.775 (dwadzieścia trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt pięć) Euro co stanowi kwotę 98.686 złotych, czym działał na szkodę H. J. W. oraz Izby Ubezpieczeniowej w Bawarii reprezentowanej przez Kancelarię S. w m. K., tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. Ustalając, iż czynów opisanych powyżej A. K. S. dopuścił się działając w tzw. „ciągu przestępstw” opisanym w art. 91 § 1 k.k. - na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. dodatkową karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych grzywny po 18 złotych każda stawka. Ponadto uznał oskarżonego A. K. S. za winnego tego, że w nocy z 19 na 20 stycznia 2012 r. w miejscowości G., S., na terenie Niemiec, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, po uprzednim wyłamaniu drzwi samochodu i uszkodzeniu stacyjki pojazdu oraz zastosowaniu nieoryginalnego kluczyka do pojazdu, włamał się do samochodu osobowego marki A. koloru niebieskiego o nr rej. (...), nr VIN (...), który następnie zabrał w celu przywłaszczenia, przy czym wartość utraconego mienia wyniosła 150 Euro, co stanowi równowartość 64.890 czynu na szkodę U., to jest popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę roku i 3 miesięcy

pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. dodatkową karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec A. S. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone jednostkowe kary grzywny i wymierzył karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Sąd Okręgowy w K. – po ponownym rozpoznaniu apelacji – zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wywiódł m.in. obrońca A. S., zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:” rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 46 k.p.k. polegające na nieprawidłowo przeprowadzonej kontroli odwoławczej i przyjęciu, że Sąd I instancji był uprawniony do zasądzenia odszkodowania w równowartości całkowitej wartości auta A., gdy to zostało odzyskane i przekazane ubezpieczycielowi, a tym samym działanie skazanego nie doprowadziło do powstania szkody w wysokości całkowitej wartości auta, a w aktach sprawy brak jest dowodów wskazujących na rzeczywistą wartość auta po wypadku drogowym lub wartość tzw. pozostałości.”

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. uzasadnienie sporządza się na wniosek strony (...). W niniejszej sprawie wniosek o uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego oddalającego obie wniesione kasacje jako oczywiście bezzasadne złożył jedynie obrońca skazanego A. S., wobec czego przedmiotowe uzasadnienie należało ograniczyć do oceny zarzutu sformułowanego w kasacji tylko tego obrońcy.

Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego

postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Treść art. 523 § 1 k.p.k. wyklucza możliwość formułowania w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nawet wtedy, gdy w wyniku instrumentalnego zabiegu autora kasacji, zmierzającego do ominięcia tego ustawowego ograniczenia – przyjmuje on postać (pozornie) zarzutu rażącego naruszenia prawa.

Tymczasem zarzut kasacyjny był już wcześniej podnoszony w apelacji (punkt d) i nie ulega wątpliwości - jak słusznie zauważył prokurator w odpowiedzi na kasację – że jego autor zmierza do podważenia ustaleń faktycznych w sprawie, poczynionych przez Sąd I instancji a następnie zaakceptowanych przez Sąd odwoławczy. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy rzeczowo i wszechstronnie odniósł się do wszystkich zarzutów stawianych w apelacji wywiedzionej przez obrońcę (w tym również zarzutu obecnie powielonego w kasacji) i w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wykazał powody akceptacji dla ustaleń faktycznych i prawnych przyjętych przez Sąd I instancji, przekonywująco uzasadniając swoje stanowisko w tej kwestii. Tym samym stwierdzić należy, że wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja nie zawiera zasadnych argumentów, które potwierdzałyby stawiany zarzut, iż Sąd odwoławczy przy rozpoznaniu apelacji naruszył treść art. 433 § 2 k.p.k. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego pozwala na stwierdzenie, że Sąd ten rzeczowo i w sposób wystarczający odniósł się do zarzutu związanego z naruszeniem art. 46 k.k. Sąd odwoławczy podzielił prawidłowość ustaleń Sądu *meriti* co do tego, że pojazd marki A. uczestniczył w poważnym zdarzeniu drogowym, w wyniku którego jego stan, w tym uszkodzenia, wówczas udokumentowane procesowo, doprowadziły Sąd do przekonania, że mimo zwrócenia uszkodzonego pojazdu ubezpieczycielowi, zasadnym jest nałożenie na sprawców czynu z art. 279 § 1 k.k. solidarnie obowiązku naprawienia szkody w całości kwoty stanowiącej równowartość nieuszkodzonego pojazdu w chwili czynu. Natomiast apelujący nie wykazał, by to inna osoba poza ubezpieczycielem, na rzecz którego orzeczono

środek kamy z art. 46 § 1 k.k., była uprawniona do orzeczenia na jej rzecz takiego obowiązku.

Z powyższego wynika zatem, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd odwoławczy wskazał, czym kierował się sąd wydając wyrok i dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne. Tym samym kontrola odwoławcza przebiegała prawidłowo, czyniąc zadość – wbrew stawianemu w kasacji zarzutowi - wymogom art. 433 § 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania orzeczono jak w postanowieniu.